

456. Zászlókat küld a szegedi egyetemi ifjúság Felvidékre Rögtönzött gyűjtés az előadóterekben

A szegedi egyetemi ifjúság tegnap elhatározta, hogy zászlókat küld a ma még elszakított, de rövidesen visszatérő magyar Felvidékre. A gyűjtést nyomban a tanterekben megindították. Az amúgy is szűkös körülmények között élő ifjúság zsebpénze hamarosan a közös kasszába vándorolt, és pillanatok alatt jelentős összeg gyűlt össze. A pénzből nemzeti színű zászlókat vásárolnak. Már valószínűleg a napokban újabb rakomány nemzeti színű zászló indul el Felvidékre, hogy kicsi magyar házak homlokzatára tűzve hirdesse a magyar feltámadást... Hogy figyelmeztessék ezek az ajándékszázlók az ajándékozókat arra, gondolnak rájuk a megcsonkított ország magyarjai és nemsokára értetek jönnek...

Délmagyarország XIV. (1938) október 8. 7. oldal

457. Örök időszerűségek

A MIEFHÖE kultúrestje

A MIEFHÖE szerdán este tartotta meg kultúrest-sorozatának megnyitó előadását. Az előadást Déry Zsuzsa, a kulturbizottság elnöke nyitotta meg. Röviden vázolta az egyesület kulturális programját, majd a következőket mondta: „Hitünk és célkitűzésünk az, hogy minden társadalmi egyensúlyozás ellenére is magyarok vagyunk és leszünk! Magyarunk születtünk, magyarunk neveltek bennünket és testben-lélekből, minden körülmények között magyarok maradunk. Most egyetlen célért kell mindnyájunknak munkálkodnunk, és ez a magyar igazság érvényesítésének kiküzdése.”

A lelkes tapssal fogadott megnyitó után dr. Frenkel Jenő tartotta meg előadását „Örök időszerűségek” címmel. „Az első és önként adódó időszerűség – mondotta – az a jubileumi ünnepség, melynek keretén belül Szeged zsidósága Lőw Immanuel, nagy főpapját hatvan éves főpapi működése alkalmából ünnepelte.”

Meleg szavakkal emlékezett meg Lőw Immanuel érdemeiről, majd a zsidóság időszerű kérdéseiről beszélt. Kijelentette, hogy a zsidóság minden mostoha bánásmód ellenére is törhetetlen kitartással dolgozik a magyar igazság diadalra juttatása érdekében.

„Ez a kitartás hűségének föltétlen biztosságú megnyilatkozása, – folytatta – mert a gyermek hűségét és szeretetét sem az a kézcsók mutatja, amelyet a neki ajándékot nyújtó anya kezére lehel, hanem az a szeretet, amelyet a büntetés után is változatlanul tanúsít édesanyja iránt. Mi hűségesek voltunk, vagyunk és maradunk és ez a legfőbb örök időszerűség számunkra” – fejezte be hosszas tapssal kísért előadását.

Délmagyarország XIV. (1938) október 20. 4. oldal